

cike pa to ni motilo, predla je dalje in dalje ter se laskavo privijala h kodru, tako da je ta naposled menda res zaupal njeni prijaznosti. Mimo pride sosedov kužek, ki ga pa koder ne more trpeti. Ko koder ugleda kužka, se besno vanj zakadi, pustivši za hipec kosti. To prilikomačka uporabi, popade najlepšo kost in kot blisk šine odtod. Razljučen se koder vrne ter jo udari za mačko. Toda še hitreje skočimačka na visok zid na dvorišču, kjer prične zložno obirati kost. Tu bi bili slišali kodra, kak dirindaj je uprizoril! Toda najsi se je še bolj repenčil in se spenjal ob zidu, mačke le ni preplašil. Jaz nisem kodru zamerila... Ti grda muca ti! Verjemite, prav jezna sem bila nanjo!»

Tako je pripovedovala Marica. Mati je v tem položila otrokom še nekaj štrukljev na krožnike in obedovali so dalje.

Zdajci Stanko zakriči: »Atek, atek, poglej, Marica mi je vzela kos štruklja! Kajneda, to ni prav, saj je ona tudi dobila svoj delež!»

Že bi se bil razvnel prepirček, toda oče pozove Marico, naj takoj stopi k njegovi mizi na odgovor. »Kdo je prej pravil zgodbo o psu in mački?« povpraša oče resno.

Marica ni zinila besedice, le rdečica jej je šinila v lice. Nato stopi k svoji mizici ter Stanku vrne vzeti košček štruklja. Oče pa nadaljuje: »Da, človek ne sme grajati pregreška drugih, dokler lastne napake ne opusti! Le pomislite pri tem na svetopisemsko primero o pezdirju in brunu, o čemer sem vam pravil oni dan!«

Prošlosti.

O, pridi k meni, pridi spet,
v sedanjost se obrni,
mladosti raj, preblag in svet,
krasoto vso mi vrni!

Krasoto sanj čarobno vso,
prelestnih čuvstev silo,
naj spet posluša mi uho
to pesem sladkomilo!

Vso pesem sreče, sanj in nad
in radosti veseljstva
poslušal bi, da srcu jad
moč vzame zadovoljstva!

Kaj sem imel, vem šele zdaj,
ko težko je življenje...
Le srcu zopet daj nazaj
kar hoče hrepenenje!

Miroslav Kunčič.

